

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

סג.

עין משפט
גר מצוה

א ומי פירא מהל' פסלי
התוקפין כל ימי ועד
מהל' שחטתו ה' יג'
בוח ב מיי פירא מהל'
המחומות ה' ע'
עומדי יריד פסוק של
פסוק מה'
בב ג מיי פירא מהל'
שעטות פ' יח
פסג לחין רמל פסוק א'
ייד פסוק ר' ספק א'
ל ד מיי פסוק ר' ספק
פסוק מוקדשין ה' ט'
לא ד מיי פירא מהל'
ק'ס ה' ה'

רבינו חננאל (הבשך)

אביי היא היא, רבא אמר
בהאי ימי פליגי ר' מאיר
משום דלאיתמא חיילא לבי
מטיא תצות, מטיא עת
רחקה, הא בהאיא שעתא
חיילא לה תצות עולה
ולית ליה לתצות שלמים
רווחא למיחול, אמר רבא
אביי פליגי ר' מאיר
משום דלאיתמא חיילא לבי
מטיא תצות, מטיא עת
רחקה, הא בהאיא שעתא
חיילא לה תצות עולה
ולית ליה לתצות שלמים
רווחא למיחול, אמר רבא
אביי פליגי ר' מאיר
משום דלאיתמא חיילא לבי
מטיא תצות, מטיא עת
רחקה, הא בהאיא שעתא
חיילא לה תצות עולה
ולית ליה לתצות שלמים
רווחא למיחול, אמר רבא

ליבא קסברי אחרים אינה אשחיהא אלא כבסוף וברברא וכו'.
גפ' שני דומים (ד' ג) פליגי אביי ורבא אוליב דר"מ
דלביי אמר נלתי' מודה ר' מאיר ורבא אמר עדיין היא מחלוקת והתם
נמי סבר ר' מאיר תפוס לשון ראשון והלכות מפרש בקונטרס חליה
ממורה עולה והלכה ממורה שלמים
וגרסה כפירוש ר"מ דמפרש לחות
לתי היום יחולו שניהם וקאמר אביי
דהתם מודה ר"מ מין דבשעת אמירה
אינם תליס וחלי היום יחולו שניהם
ורבא סבר דאפילו התם פליגי רבי
מאיר כמו בשמיטה דלינה אלל לנסוף
דאין כאן אלל משהו אחד לחול לשניהם
ולר' מאיר חיל קמא ולהכי לערלים
ולמוליס ערליי חילי דאמרין תפוס
לשון ראשון אלל אי ישנה לשמיטה
ממחלה ועד פסוק יין שיש שהות
לשמיטה לחול חילי דמרוויחו ולא
אמרין תפוס לשון ראשון אלל דוקא
אי אמרינן אינה לשמיטה אלל לנסוף
דאין להם שהות לחול לשמיטה כדפרי'
ולה דמי לתמורה עולה וממורה שלמים
דיותר אמרינן תפוס לשון ראשון כי
לא אמר לחות שיש לשמיטה שהות
לחול כי אמר לחות דהתם תינה
דלמר תמורה עולה ואפילו חילי
פסטה כולה ותו לא מצי חיל תמורה
שלמים אלל מוליס וערליי כי אמר
ישנה לשמיטה כו' הויאל ויטוליס לחול
זה אחר זה חילי דמרוויחו אף על גב
דבגירא ליה בעלמא תפוס לשון
ראשון: ור"ל הספיק דאמר אביי
כו'. תימה לרש"י א"כ מאי איריא
דקמי הקדים מוליס לערליי אפילו
הקדים ערליי כשר אס הספיק לומר
למוליס קודם גמר שמיטה:
רבי מאיר סבר א' בעינן פיו ולבו
שוין, מכלן מדקדק ר"י דהא
דקרי בכל דוכמי ל' פיגול סול מחשבה
לאו דוקא דלתי פיגול ע' שזולא
בשפמי דלי מחשבה תליה מילתא
בשלא הספיק לומר למוליס אמאי
פסול לר' מאיר הלל גמר כלבו נמי

וכדרכא. צ"פ דזכמים (ב) עדיין היא מחלוקת. גבי תפוס לשון ראשון
דלפילגי בה ר' מאיר ור' יובי כדאמר הרי זו תמורה עולה ממורה
שלמים הרי זו תמורה עולה דברי רבי מאיר דתפוס לשון ראשון רבי
יובי אומר דבריו קיימים דלף בגמר דבריו אדם נתפס ואיבעיא להו
אמר חליה עולה וחליה שלמים מי
מודה בה ר' מאיר לא לא מי אמרינן
עומא דברי מאיר משום דמנלן הוא
ויכין דחל שם עולה חו לא פקע אלל
כי אמר לחלצין ליכא למימר הכי או
דילמא מיון דשפעה זיה קדושה עולה
בדישא חו לא חילא קדושה שלמים
ואמר אביי בהא דהאי מורי ר"מ רבא
אמר עדיין היא מחלוקת ואותניה רבא
לאביי מהמחוט את הוצח לאכול כית
נחוק כית ומחר דקא פליגי ר' יהודה
אדרבנן דאמר כו' מאיר תפוס לשון
ראשון דקאמר זה הכלל כל שמחשבת
וזמן קדמה למחשבת מקום פיגול
וחייבין עליו כרת לא שנה בעבודה
אחת ולא שנה בשמי בעבודות שמש
בעבודה שיה מחשבת פסול כשר
מחשבת פיגול לא מפקע ליה מיד
פיגול דתפוס לשון ראשון ויכין סברי
אף בגמר דבריו הוא נתפס והוא לה
נחלח בעודה עירוב מחשבות ולא
קרב הממיר כמחומה ואכן בעינן דלל
ליהוי זיה פסול אחרינא דהרנאה
כתיב זיה אלמא מלן דלית ליה תפוס
לשון ראשון אפילו לחלצין את ליה דהא
זתי עובא יש צוה ופליגי ר' יהודה
ואמר ליה אביי מי סגרת אינה
לשמיטה אלל לנסוף וחדא מחשבה
היא ישנה לשמיטה ממחלה ועד סוף
כו' וכגון דלמר סימן ראשון חוק לומנו
ועי חוק לתקונתו ור"מ סבר מפגלן
בסימן אחד מכלל דרנא דלאתניה
מהא ס'ל אליבא דר' מאיר ור' יהודה
דלינה לשמיטה אלל לנסוף ויולה
מחשבה בסקפ שמיטה הוי ויהו ליה
חדא מחשבה ומנלן ליכא למימר דהא
בשני זימס חישב ואפילו הכי פליגי.
והיינו דאמרין הכא לומא קסברי
אחרים אינה לשמיטה אלל לנסוף וכל מחשבת שמיטה לא מהניא אלל
אם כן חישב בגמרה וכדרכא דלמר תפוס לשון ראשון היא מחלוקת כדאמר
לחלצין וכו' אית ליה רבי מאיר אינה לשמיטה אלל לנסוף ואחרים
היינו ר"מ הילכך בגמר שמיטה און שהות לומר שני דברים והיכא
דלקדים מולין לערליי בסקפ שמיטה מולין חילי כולה הקדים ערליי
למולין ערליי חילי כולה ויהו ליה כולה עולה ופסלה: והכא נמאי
עסקין, דקמי הקדים ערליי למולין פסול כגון שגמר כלבו הויאל
מולין אחר ערליי ולומר לערליי ולמולין. כל מחשבה דקדשים מוליא
בפיו הוא: לא בעינן פיו ולבו שוין. והלך אחר פיו ואיכא כולה עולה
ואע"פ שלא היה כלבו אלל למקדמה: שאיני נהנה לוס. לחיש הוי: לא
אמר כלום. וסתם מהנה היא ור"מ היא: סימן שני אף לערליי גרטיין.
בגמר ראשון וע"כ חיל דמחו אלל למה שהוליא בפיו ובעינן שני היה
מוסיף על מחשבתו הילכך כי הקדים ערליי למולין נגמר סימן ראשון
בערליי: ור' מאיר לטעמיה דלמר. צמחות מפגלן נחלי ממיר דתנא
פגול בוקמן ולא כלבוהו בלבוהו ולא בוקמן כלומר חישב בהקטרות
האחד על מנת לאכול מן השיריים למחר ר"מ אומר פגול ומכ"א חיל
בו כרת עד שיפגל כלל הממיר: יש פיגול. צמחשת מול ומיר וחי

רבינו חננאל

אביי קסברי אחרים אינה
לשמיטה אלל לנסוף, ובי
אמר הריני שוחט עולה למולין
ולערליי אסוף שמיטה
קא מכוון דאמר הריני
שוחט, ואינה לשמיטה
אלל לנסוף בנסוף שמיטה
חלו נמליס, ולא אשחיה
רווחא לערליי למיחול,
למיכ הפסח הוצח כשר.
וכדרכא דאמר עדיין היא
מחלוקת, ועיקר דהא
שחטתא רבא בשמיטה
קדשים ס"ב רתנן הרי
זו תמורת עולה תמורת
זו שלמים ור' זו תמורת
עולה דברי ר' מאיר, ר'
יובי אמר אם לכן נהניון
וכו', איבעיא להו הרי
זו תמורת עולה תמורת
זו שלמים תמורת מאי, אמר
ר' מאיר מי אמריי בהא
מודי רבי מאיר דכין דאית ליה רווחא מהשחא ועד לחות חילי תרויחו, או דלמא בהא פליגי רבי מאיר משום
דלאיתמא חיילא לבי מטיא תצות, הא בהאיא שעתא חיילא לה תצות עולה ולית ליה לתצות שלמים רווחא למיחול, אמר

לומר למוליס: הומתברין
שכלל לא הו דברים גבי ההוא דזינן לניכסי' דאיתמא למויק לאף
ישראל ובעידנא דזינן לא אמר (קדושין ד' קט) : האם אינו עובד
דניצורו אלל הכא דברים שכלל הם ומה שהוליא בשפמי אינו כלום לפי
שעשה דניצוריו: ור"מ שני אף דעירי' דפתיב מו'אין וכו'. וא"ת
א"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא הקדים נמי אלל שחט
סימן ראשון למוליס ולערליי וכן שני ואומר ר"י דקמי' דלפילו לא
פירש אף לערליי אלל שחט שני לערליי סתמא און שחט סימן
ראשון למוליס מסתמא אף לערליי קאמר וכן כסיפא דקמי ערליי
למוליס פסול אפילו הקדים מולין פסול אס פירש שני לערליי דוקא
אלל לא קמי' דלע"פ שחט סימן ראשון לערליי סתם לא לערליי
כאן שחט סימן שני למוליס גלי אדעמי' דבקימין ראשון לא לערליי
קאמר וכשר: השוחט פסח ע"ה החמין עובר בלא תעשה. אומר
רבי'א דהפסח כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעבד (ויבוספתמא
דמילחין ופ"ד) תינה כהדיא השוחט את הפסח על החמץ צ"ד עובר
כלל תעשה והפסח עצמו כשר יוצא בו ידי חובתו בפסח:
או

לומר למוליס: הומתברין
שכלל לא הו דברים גבי ההוא דזינן לניכסי' דאיתמא למויק לאף
ישראל ובעידנא דזינן לא אמר (קדושין ד' קט) : האם אינו עובד
דניצורו אלל הכא דברים שכלל הם ומה שהוליא בשפמי אינו כלום לפי
שעשה דניצוריו: ור"מ שני אף דעירי' דפתיב מו'אין וכו'. וא"ת
א"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא הקדים נמי אלל שחט
סימן ראשון למוליס ולערליי וכן שני ואומר ר"י דקמי' דלפילו לא
פירש אף לערליי אלל שחט שני לערליי סתמא און שחט סימן
ראשון למוליס מסתמא אף לערליי קאמר וכן כסיפא דקמי ערליי
למוליס פסול אפילו הקדים מולין פסול אס פירש שני לערליי דוקא
אלל לא קמי' דלע"פ שחט סימן ראשון לערליי סתם לא לערליי
כאן שחט סימן שני למוליס גלי אדעמי' דבקימין ראשון לא לערליי
קאמר וכשר: השוחט פסח ע"ה החמין עובר בלא תעשה. אומר
רבי'א דהפסח כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעבד (ויבוספתמא
דמילחין ופ"ד) תינה כהדיא השוחט את הפסח על החמץ צ"ד עובר
כלל תעשה והפסח עצמו כשר יוצא בו ידי חובתו בפסח:
או

רבינו חננאל

אביי קסברי אחרים אינה
לשמיטה אלל לנסוף, ובי
אמר הריני שוחט עולה למולין
ולערליי אסוף שמיטה
קא מכוון דאמר הריני
שוחט, ואינה לשמיטה
אלל לנסוף בנסוף שמיטה
חלו נמליס, ולא אשחיה
רווחא לערליי למיחול,
למיכ הפסח הוצח כשר.
וכדרכא דאמר עדיין היא
מחלוקת, ועיקר דהא
שחטתא רבא בשמיטה
קדשים ס"ב רתנן הרי
זו תמורת עולה תמורת
זו שלמים ור' זו תמורת
עולה דברי ר' מאיר, ר'
יובי אמר אם לכן נהניון
וכו', איבעיא להו הרי
זו תמורת עולה תמורת
זו שלמים תמורת מאי, אמר
ר' מאיר מי אמריי בהא
מודי רבי מאיר דכין דאית ליה רווחא מהשחא ועד לחות חילי תרויחו, או דלמא בהא פליגי רבי מאיר משום
דלאיתמא חיילא לבי מטיא תצות, הא בהאיא שעתא חיילא לה תצות עולה ולית ליה לתצות שלמים רווחא למיחול, אמר

לומר למוליס: הומתברין
שכלל לא הו דברים גבי ההוא דזינן לניכסי' דאיתמא למויק לאף
ישראל ובעידנא דזינן לא אמר (קדושין ד' קט) : האם אינו עובד
דניצורו אלל הכא דברים שכלל הם ומה שהוליא בשפמי אינו כלום לפי
שעשה דניצוריו: ור"מ שני אף דעירי' דפתיב מו'אין וכו'. וא"ת
א"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא הקדים נמי אלל שחט
סימן ראשון למוליס ולערליי וכן שני ואומר ר"י דקמי' דלפילו לא
פירש אף לערליי אלל שחט שני לערליי סתמא און שחט סימן
ראשון למוליס מסתמא אף לערליי קאמר וכן כסיפא דקמי ערליי
למוליס פסול אפילו הקדים מולין פסול אס פירש שני לערליי דוקא
אלל לא קמי' דלע"פ שחט סימן ראשון לערליי סתם לא לערליי
כאן שחט סימן שני למוליס גלי אדעמי' דבקימין ראשון לא לערליי
קאמר וכשר: השוחט פסח ע"ה החמין עובר בלא תעשה. אומר
רבי'א דהפסח כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעבד (ויבוספתמא
דמילחין ופ"ד) תינה כהדיא השוחט את הפסח על החמץ צ"ד עובר
כלל תעשה והפסח עצמו כשר יוצא בו ידי חובתו בפסח:
או

לומר למוליס: הומתברין
שכלל לא הו דברים גבי ההוא דזינן לניכסי' דאיתמא למויק לאף
ישראל ובעידנא דזינן לא אמר (קדושין ד' קט) : האם אינו עובד
דניצורו אלל הכא דברים שכלל הם ומה שהוליא בשפמי אינו כלום לפי
שעשה דניצוריו: ור"מ שני אף דעירי' דפתיב מו'אין וכו'. וא"ת
א"כ אמאי קאמר הקדים מולין אפילו לא הקדים נמי אלל שחט
סימן ראשון למוליס ולערליי וכן שני ואומר ר"י דקמי' דלפילו לא
פירש אף לערליי אלל שחט שני לערליי סתמא און שחט סימן
ראשון למוליס מסתמא אף לערליי קאמר וכן כסיפא דקמי ערליי
למוליס פסול אפילו הקדים מולין פסול אס פירש שני לערליי דוקא
אלל לא קמי' דלע"פ שחט סימן ראשון לערליי סתם לא לערליי
כאן שחט סימן שני למוליס גלי אדעמי' דבקימין ראשון לא לערליי
קאמר וכשר: השוחט פסח ע"ה החמין עובר בלא תעשה. אומר
רבי'א דהפסח כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעבד (ויבוספתמא
דמילחין ופ"ד) תינה כהדיא השוחט את הפסח על החמץ צ"ד עובר
כלל תעשה והפסח עצמו כשר יוצא בו ידי חובתו בפסח:
או

